

Arrest

nr. 134 354 van 1 december 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 10 mei 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 9 april 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 mei 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 5 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. MBOG, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, dient volgens de bestreden beslissing op 10 oktober 2013 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Op 9 april 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de reden luidt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10.10.2013 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.'

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen ligt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- brief Rijksdienst voor Pensioenen dd. 19.09.2013 waaruit blijkt dat hij vanaf september 2013 een maandelijks pensioenbedrag van €1050,53 ontvangt; bijbehorende rekeninguittreksels voor de maanden september 2013 en november-december 2013

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heden ontoereikend zijn. Aangezien de armoederisicogrens voor een alleenstaande in België 1000€ bedraagt, het inkomen van de referentiepersoon maar net boven dit bedrag ligt, en rekening houdend met de maandelijks te betalen huurprijs van €650 en het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, ligt dit veel te laag om een minimum aan waardigheid voor zowel betrokkene als voor zijn partner te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In de wetsconforme synthesesamenvatting voert de verzoekende partij in een eerste middel aan:

"Eerst middel: Schending van artikel 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980,

Dat de bestreden beslissing niet uitlegt waarom verzoeker het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten, niettegenstaande het feit dat zijn land van herkomst naar een burgeroorlog afglijdt.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing dan ook diende te motiveren waarom zij geen rekening heeft gehouden met de situatie van onveiligheid die sedert geruime tijd in Nigeria heerst. De Dienst Vreemdelingenzaken verwijst slechts naar het feit dat verzoeker de terugkeer naar Nigeria om een aanvraag in te dienen een tijdelijke scheiding betreft.

Het is algemeen geweten dat de Nigeriaanse autoriteiten te kampen hebben met een religieuze oorlog waarbij honderden doden vallen. Hierbij worden alle Nigerianen geïmponeerd.

Gelet op het bestaan van een reëel risico in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, diende de dienst vreemdelingenzaken dit gegevens onderzoeken. Dit onderzoek diende uit de bestreden beslissing te blijken.

Bij gebrek van motivering omtrent het al of niet bestaan van een risico in geval van terugkeer, dient men vast te stellen dat de bestreden beslissing niet op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven steunt.

Uit het voorgaande blijkt dat de motivering van de bestreden beslissing verkeerd en/of onvolledig is.

Gelet op het feit dat een motivering correct, afdoende en niet tegenstrijdig mag zijn, dient men vast te stellen dat de motivering van de bestreden beslissing de bepalingen van artikel 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt."

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen ;*
- artikel 62 van de Vreemdelingenwet.*

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat in de bestreden beslissing niet zou worden uitgelegd waarom een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven. De verzoekende partij verwijst naar de onveilige situatie in haar land van herkomst en meent dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding het risico ingeval van terugkeer diende te onderzoeken.

Betreffende de vermeende schending van artikel 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het eerste middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, laat verweerder gelden dat in de bestreden beslissing wel degelijk uitdrukkelijk gemotiveerd wordt om welke reden een bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij wordt afgegeven:

"Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af."

De verzoekende partij betwist in se niet dat haar terecht een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, doch zij meent dat onderzoek diende te worden gevoerd naar de situatie in het land van herkomst.

Verweerder laat vooreerst gelden dat de bestreden beslissing de verzoekende partij geenszins verplicht terug te keren naar het land van herkomst, doch enkel de verplichting inhoudt tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en van dat van een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft

gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen (cf. R.v.St. nr. 50.187, 14.11.1994, en nr. 50.130, 9.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Terwijl voorts moet worden benadrukt dat een onderzoek naar het gebeurlijk risico op ernstige schade ingeval van een terugkeer naar het herkomstland geenszins dient te gebeuren in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging, doch wel in het kader van een asielaanvraag door de verzoekende partij. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat na diepgaand onderzoek van twee asielaanvragen van de verzoekende partij reeds werd vastgesteld dat er in casu geen sprake is van een reëel risico om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Terwijl nergens blijkt dat de verzoekende partij sedert het arrest nr. 40 896 dd. 26.03.2010 een nieuwe asielaanvraag zou hebben ingediend. Nochtans moet worden benadrukt dat de verzoekende partij de geëigende procedures dient te volgen, indien zij meent een ernstig risico te zullen lopen in geval van een terugkeer naar het herkomstland.

Ondergeschikt laat verweerder nog gelden dat de verzoekende partij in haar eerste middel geen kritiek levert op de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Dienaangaande merkt verweerder op dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden enerzijds en het bevel om het grondgebied te verlaten anderzijds twee afzonderlijke beslissingen uitmaken, zodat de eventuele nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten niet volstaat om tevens te besluiten tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

De verweerder verwijst naar het arrest nr. 222.740 dd. 05.03.2013 van de Raad van State, dat naar analogie toepassing vindt:

“Considérant que l'article 71/5 de l'arrêté royal du 8 octobre 1981 précité dispose comme suit :

« Lorsque le Ministre, ou son délégué, décide, conformément à l'article 51/8, alinéa 1, de la loi, de ne pas prendre la demande d'asile en considération, il refuse l'entrée dans le Royaume à l'étranger ou lui donne l'ordre de quitter le territoire. Les décisions du Ministre ou de son délégué sont notifiées au moyen d'un document conforme au modèle figurant à l'annexe 13quater. »

Qu'en considérant comme une décision unique et indivisible, la décision de refus de prise en considération d'une demande d'asile et l'ordre de quitter le territoire qui l'accompagne, le juge administratif méconnaît cette disposition ; qu'en affirmant que celle-là « inclut » celui-ci, il confond les décisions elles-mêmes avec leur acte commun de notification ; que, dans cette mesure, le moyen est fondé en sa seconde branche, ce qui suffit à entraîner la cassation de l'arrêt attaqué.”

Vrije vertaling:

“Overwegende dat het artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 voornoemd, stipuleert als volgt:

“Wanneer de Minister, of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 51.8, eerste lid, van de wet, beslist de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen, weigert hij de vreemdeling de binnenkomst in het Rijk of geeft hij hem het bevel om het grondgebied te verlaten. De beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde worden door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quater betekend.”

Dat de bestuurlijke rechter deze bepaling miskent door te oordelen dat de beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag en het bevel om het grondgebied te verlaten dat deze beslissing vergezelt, een unieke en ondeelbare beslissing zouden vormen; dat de rechter, door te stellen dat deze eerste beslissing dit bevel zou ‘omvatten’, de beslissingen zelf verwart met hun gemeenschappelijke akte van betekening; dat, in deze mate, het middel gegrond is in haar tweede onderdeel, hetgeen volstaat tot vernietiging van het bestreden arrest.”

Verzoekende partij kan uiteraard niet enerzijds voorhouden dat (de motivering van) de beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden en (de motivering van) het bevel om het grondgebied te verlaten afzonderlijk dienen te worden beoordeeld op hun wettigheid, terwijl anderzijds een gebrek in één van beide beslissingen een vernietiging van beide beslissingen zou wettigen.

Zie ook R.v.V. nr. 112.784 dd. 25.10.2013:

“De Raad wijst op artikel 51, § 2 waarin wordt aangegeven “beide beslissingen (worden door de burgemeester betekend) door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20.” In tegenstelling tot wat verzoekster ter terechtzitting laat gelden, is er in casu geen sprake van één beslissing, maar wel van twee beslissingen, zijnde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten.”

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.3. Uit het middel blijkt dat de grieven enkel de tweede bestreden beslissing die het bevel om het grondgebied te verlaten vormt, betreffen.

De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De verzoekende partij verwijt de tweede bestreden beslissing die het bevel om het grondgebied te verlaten is dat deze verkeerd of onvolledig en niet afdoende is.

Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing verwijt geen rekening te houden met de onveilige situatie in Nigeria die te kampen heeft met een religieuze oorlog waarbij honderden doden vallen en alle Nigerianen worden gevisieerd, stelt de Raad vast dat het bevel om het grondgebied te verlaten geen verwijderingsmaatregel is en dat zo de bewering van de verzoekende partij correct zou zijn, in casu niet met het minste begin van bewijs ondersteund, zelfs niet met een verwijzing naar een rapport, de verzoekende partij er toe gehouden is de geëigende procedures te volgen om desgevallend de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen wat zij sedert 2010 niet heeft gedaan. Bovendien werd op 28 mei 2013 aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gegeven, wat de verzoekende partij niet had aangevochten zodat dit bevel definitief. In deze omstandigheden was de verwerende partij er niet toe gehouden in het bevel te motiveren over de omstandigheden in het herkomstland. Bovendien betreft het bevel de beslissing tot het verlaten van het Rijk en niet noodzakelijk een beslissing tot terugkeer naar Nigeria. Tot slot geeft de verzoekende partij in het middel niet aan dat zij onwetend is wat de feitelijke en juridische grondslag van de bestreden beslissing of op welke andere wijze zij meent dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd en houdt zij evenmin voor dat artikel 3 van het EVRM door de tweede bestreden beslissing geschonden is.

Het eerste middel is ongegrond.

2.4. Het tweede middel luidt:

"Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens;

De bestreden beslissing schendt de bepalingen van artikel 8 EVRM.

Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens luidt als volgt:

- 1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Verzoekster onderhoudt een duurzame relatie met een Belgische onderdaan. Verzoekster en haar partner hebben de verklaring van wettelijke samenwoning afgelegd. Hierdoor dient verzoekster als een familielid van een EU-burger beschouwd te worden. De hechtheid van de band tussen beide wordt niet betwist en kan zelfs niet betwist worden vermits ze langer dan 1 jaar samen als man en vrouw wonen.

De inmenging in haar familieleven is enkel mogelijk indien dit noodzakelijk is in de democratische samenleving.

Er is in casu geen sprake van dwingende maatschappelijk behoefte, daar verzoekster geen gevaar betekent voor de Belgische samenleving.

Bij de afweging van grondrechten en belangen moeten de grondrechten zwaarder wegen omdat zij normhiërarchisch hoger staan dan gewone, legitieme belangen. De inmenging moet een legitiem doel

nastreven zoals de veiligheid van het land, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde, het voorkomen van strafbare feiten, bescherming van de gezondheid en de goede zeden;

Het staat vast dat verzoeker geen gevaar betekent voor de openbare orde of openbare veiligheid het economisch welzijn, de gezondheid of de goede zeden.

Verzoekster verwijst bovendien naar de volgende arresten van de Raad van State:

“Art. 8 EVRM bepaalt dat de overheid waarbij een verzoek op een verblijfsvergunning aanhangig werd gemaakt op grond van art. 9 lid 3, vreemdelingenwet, het recht van verzoeker op eerbiediging van zijn gezinsleven moet beoordelen in het licht van de voorschriften inzake algemeen belang die worden opgesomd door dit artikel.

Overwegende dat verzoeker enkel een gezinsleven kan hebben in België en dat de Belgische staat niet bewijst dat één van bij art. 8 EVRM bedoelde voorschriften in verband met het algemeen belang in het gedrang wordt gebracht, vernietigt de Raad van State de beslissing van de verblijfsvergunning die was aangevraagd op grond van art. 9 lid 3, Vreemdelingenwet. (RvSt nr. 43.821, 13 juli 1993, Rev. Dr. Étr., 1994, 27)

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing de bepalingen van zowel artikel 8 EVRM als artikel 12bis, § 1, 3 van de wet van 15 december 1980 schendt;

In toepassing van het enig middel is de bestreden beslissing dan ook nietig.”

2.5. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van artikel 8 EVRM, Artikel 8 EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht en luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De verweerder laat gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.”

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. De verzoekende partij beperkt zich tot de bewering dat zij geen gevaar betekent voor de openbare orde of veiligheid, doch zij blijft in gebreke om aannemelijk te maken dat haar partner haar -minstens voor de duur van de tijdelijke verwijdering- niet zou kunnen vergezellen in het buitenland.

Verweerder benadrukt dienaangaande dat het inherent is aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest. De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk om welke reden haar partner haar niet zou kunnen vergezellen.

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekende partij toont met het loutere betoog dat haar verloofde 'omwille van persoonlijke redenen onmogelijk naar Turkije kan' niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar beletten om met haar verloofde Y.A. in haar land van herkomst te ver blijven en maakt evenmin aannemelijk dat zij enkel in België met haar [verloofde] kan samenleven. De Raad wijst erop dat het aan verzoekende partij en haar (toekomstige) partner toekomt aan de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een eigen inkleuring te geven, waarbij de partner van verzoekende partij haar zou kunnen vergezellen naar haar land van herkomst, in casu Turkije. Het is immers inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest. Verzoekende partij toont op generlei wijze aan waarom haar partner in de volstreekte onmogelijkheid zou zijn samen met haar een gezinsleven in Turkije uit te bouwen. Deze elementen laten prima facie toe te besluiten dat er geen positieve verplichting lijkt te bestaan in hoofde van de Belgische overheid en er geen onoverkomelijke hinderpalen lijken te zijn om het gezinsleven elders verder te zetten." (R.v.V. nr. 93.229 dd. 10.12.2012)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar partner wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

2.6. Artikel 8 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken, is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe

te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In casu kan aangenomen worden dat de verzoekende partij een gezin vormt met haar partner.

Aangezien niet wordt betwist dat het een eerste toegang betreft, is er in deze stand van het geding geen inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Noch uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er hinderpalen aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders.

De verzoekende partij geeft slechts aan dat zij geen gevaar betekent voor de openbare orde of openbare veiligheid en dat zij een duurzame relatie heeft. Dergelijke vaststellingen geven aan de verzoekende partij evenwel niet van rechtswege het recht op verblijf terwijl in casu de verzoekende partij niet betwist dat haar Belgische partner over ontoereikende bestaansmiddelen beschikt om zichzelf en de verzoekende partij te onderhouden en om een minimum aan waardigheid voor haar te garanderen. Evenmin betwist de verzoekende partij dat zij een risico vormt om ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De verzoekende partij weerlegt niet dat zij niet voldoet aan de wettelijke vereiste vervat in artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

De verwijzing naar het arrest nr. 43 821 van 13 juli 1993 van de Raad van State is niet dienstig. Er wordt nog opgemerkt dat het gezinsleven van de verzoekende partij niet zal worden belet mits zij en haar partner aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken en te voldoen aan artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

2.7. Waar de verzoekende partij in de synthesesmemorie voor het eerst de schending van artikel 12bis van de vreemdelingenwet aanvoert, is dit onderdeel onontvankelijk. De synthesesmemorie heeft slechts tot doel de verzoekende partij in de mogelijkheid te stellen te antwoorden op de argumenten van verwerende partij zoals uitgewerkt in de nota met opmerkingen, doch laat haar geenszins toe nieuwe middelen te ontwikkelen en tekortkomingen in het verzoekschrift recht te zetten. Middelen, ook indien deze de openbare orde raken, moeten, teneinde de rechten van de verdediging van de andere partij(en) te vrijwaren, in het verzoekschrift worden ontwikkeld, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht

is kunnen komen, in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen. Te dezen toont de verzoekende partij niet aan, en de Raad kan niet anders vaststellen, dat de grondslag van dit onderdeel van het middel nog niet bestond op het ogenblik dat de verzoekende partij het verzoekschrift tot nietigverklaring heeft ingediend. De onderdelen van de middelen die slechts voor het eerst ontwikkeld werden in de syntheseseminarie zijn onontvankelijk (cf. RvS 26 april 2007, nr. 170.603; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 19 maart 2012, nr. 218.528). Ter terechtzitting hierop gewezen stelt de verzoekende partij zich te gedragen naar de wijsheid.

2.8. De middelen zijn ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een december tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN